

Kiss Illés Zoltán

Hajótörést szenvedett az életem

Lassan már kilenc éve annak, hogy Gyökeres doktor feltette nekem a nagy kérdést: „Fiatalúr, most mi legyen? Ha az állapota nem változik, abba belehalhat, viszont ha megműtjük, ugyan nehéz időszak vár önre, és valószínű, már soha nem lesz a régi, de életben marad.” Ekkor már két hete feküdtem a MÁV-kórház gasztroenterológiai osztályán, de a komoly szteroidos kezelés hatására sem enyhültek a hónapok óta tartó súlyos tüneteim. *Colitis ulcerosa*, más néven krónikus fekélyes vastagbélgyulladás a kór neve, amiben szenvedek. Rendesen mellbe vágott ez a kérdés, hiszen hú-

szévesen másra számít az ember, nem lehet az ilyenre felkészülni. Teljesen lefagytam, és csak annyit tudtam kinyögni: egy kicsit várjunk még, meg kell beszélnem ezt az Úrral. Azon az éjszakán nem számított, hogy ki hallja, térden állva, remegve kiáltottam az Istenhez. Úgy éreztem, hajótörést szenvedett az életem, és nem értettem, hogyan kerülhet bele a hívő ember ilyen viharba, olyanba, ami fenekestül felforgatja az életét, kitépi az evezőt a kezéből, és feldönti a csónakját. Kilenc éve tanulgatom elfogadni azt a tényt, hogy „Isten nem ígért mindig kék eget”, megengedi a nehézséget övéi

„Van, hogy a vihar megálljt parancsol. Meg kell állnunk, mert eltértünk Isten tervétől, pedig ő velünk akarja véghez vinni azt, amit eltervezett. Kénytelen ezért megállítani bennünket.”

életében, mert a „vihar” olyan pásztorkutyája lehet Istennek, ami a keskeny úton tart, vagy épp, ha az kell, visszaterel őhozzá. Nem vagyok egyedi eset, voltak előttem is mások, és lesznek utánam is olyanok, akik hasonló cipőben járnak, akik úgy fogják érezni, már csak egy darab deszkát szorongatnak, ami a széthullott hajójukból maradt, és fogalmuk sincs, mi lesz később. Hiszem, ha megértjük azt, mi lehet Isten célja a viharral, könnyebb elviselni a hajótörést. Ebben a „megértésben” lehet segítségünk Isten igéje, hiszen a Bibliában jó pár hajótörés van megörökítve.

Sokszor a viharok célja az, hogy felismerjük bűneinket. Nem szeretjük ezt kimondani, lelkigondozáskor is inkább más okokat sorakoztatunk fel, de nem mehetünk el emellett a tény mellett, ezért a viharban az önvizsgálatot nem szabad elhanyagolni. Ezékielnek prófétálnia kell az Izrael szomszédságában lévő főniciai városról, Tíruszról. Amikor az akkori világ talán legnagyobb kereskedőflottáját Tírusz útnak indította, nem számolt Isten ítéletével. Isten megítélte, mert „fel-fuvalkodott, és azt mondta: Isten vagyok én” (Ez 28,2). Ezért elpusztultak a hajók, a rajtuk lévő emberek, és a rakomány is mind odaveszett. A város pedig kapott egy lehetőséget, hogy elgondolkozzon és megalázza magát. Jobb gyötrődni abban a viharban, amit Isten megengedett az életünkben, mint közömbösen a bűnben élni, és amiatt távol élni Istentől, mert az maga a kárhozat állapota. Amikor pedig ráeszmél arra az ember, hogy a hajótörés arra szolgált, hogy Isten leleplezze előtte bűneit, csak egyetlen helyes reakciója lehet az embernek, a bűnrendezés.

Van, hogy a vihar megálljt parancsol. Meg kell állnunk, mert eltértünk Isten tervétől, pedig ő velünk akarja véghez vinni azt, amit eltervezett. Kénytelen

ezért megállítani bennünket. Jónás menekülésre fogta, mert a háta közepére sem kívánta azt a feladatot, amit az Isten rászabott, esze ágában sem volt az ellenséghez, a gyűlölt városba, Ninivébe elmenni és prédikálni az ott élőknek. Inkább felszáll egy hajóra, és elindul az ellenkező irányba. A hajófenéken aludt büntudat hibernálta állapotban, mikor a matrózok felkeltik őt a nagy vihar miatt, és faggatják, hisz „a sors Jónásra esett” (Jón 1,7). A próféta magát ugyan el tudta altatni, de a lelkiismeretével nem tudta ezt megtenni, ezért nem is hárított, nem is mentegetőzött, hanem rögtön vallani kezdett, és ezt mondta: „Fogjatok meg, és dobjatok a tengerbe” (Jón 1,12). Isten nem vetette el Jónást, igaz, meg kellett járnia a hal gyomrát, ám három nappal később folytathatta küldetését. Nem könnyű Isten akaratát szerint élni. Egyrészt azért, mert nehéz lemondani a terveinkről, hisz azok olyanok, mint a gyermekeink. Az ember olyan nehezen szüli meg a terveit, majd dédelgeti, és van, hogy mikor épp megvalósíthatná, akkor Isten megmutatja a sajátját, és a tervünkről le kellene mondanunk. Másodsorban, nem mindig látjuk át Isten tervének egészét, van, hogy az emberi logika csődöt mond, és sok bizalmat igényel. Végül pedig azért nehéz Isten akaratát teljesíteni, mert az nem mindig előnyös ránk nézve, nem a kényelmünket szolgálja, nem egy sima, kitaposott ösvény, ezért olykor nehéz, kényelmetlen, fárasztó, így mi is eltérünk attól, mint ahogy Jónás tette. Ám egy vihar el tud gondolkodtatni bennünket, nem kellene mégis Isten akaratát szerint eljárni? Végül igent mondunk és engedelmessé válunk. Milyen nagy örömmé válnak ezek a hajótörések!

Van, hogy alázatra tanít a hajótörés. Egyszer a tanítványokat a galileai tengeren érte a vihar, Jézus pedig aludt. Meggyőződésem, hogy nem azért aludt, mert olyan nagyon fáradt lett volna, vagy mert nem érdekelt volna őt, hogy mi történik a tanítványokkal, hanem azért, mert kíváncsi volt, vajon mikor jutnak el odáig a tanítványok, hogy segítségül hívják a mindenható Istent. Olyan nehezen kérünk segítséget, még az Úrtól is. Az ember önérzetes, és úgy gondolja, meggy majd saját erőből. Az első hullám legyőzhetőnek tűnik, talán a második is, majd egyre nagyobb a baj, de még mindig nem ébresztik fel a tanítványok Jézust, helyette húzzák a lapátokat, és eszeveszetten vödöröznek. Majd csak akkor kéri a segítségét, amikor tényleg bebizonyosodik, hogy saját erőből nem megy, természetfeletti beavatkozásra van szüksége. Jézus karja nem csak akkor

„Van, hogy Isten hagyja, hogy hajótörést szenvedjünk másokkal együtt, hogy a viharok közepén legyen, aki hirdesse Isten üzenetét. Ez jó alkalom a bizonyágtételre.”

erős, mikor a miénk is erős. Könnyű „bízni” Istenben, mikor úgy érezzük, valójában nincs is rá szükségünk, menni fog magától, de ez nem bizalom, csak önámítás vagy képmutatás. Egy-egy hajótörés viszont megtanít alázattal segítségül hívni az Úr nevét, és neki tulajdonítani minden áldást.

A tanítványok újra viharba kerültek. Pedig most minden klappolt. Küldetésben voltak, hiszen Jézus maga mondta nekik, hogy evezzenek át a túlsó partra, ő majd megy utánuk, csak először imádkozik. Hogy megy utánuk? Esetleg egy másik hajóval? Talán. Nem tudták, de a tanítványok nem is faggatóztak, hanem szépen engedelmeskedtek a Mester szavának. Beszálltak a hajóba, és a tó közepén váratlanul ismét ott a vihar. Hogy lehetséges ez? Hisz mind bíztak Jézusban! Ő küldte őket, a tanítványok pedig csak engedelmeskedtek. Talán a legnehezebb azt elfogadni, hogy amikor jó helyen vagyunk, engedelmesek vagyunk, azt tesszük, ami valóban a küldetésünk, mégis hajótörést kell átélnünk... Ám az ige így folytatja: „Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik éjszakai őrvtáltás idején a tengeren járva közeledett feléjük” (Mk 6,48). Néha azért kerülünk viharba, hogy Isten megmutassa rajtunk erejét, hatalmát, csodát tegyen velünk. Itt a tanítványok ugyan bajba kerültek, ám ha nem lett volna a vihar, sosem tudják meg azt, hogy Jézus a természet törvényei felett áll, képes járni a vízen, sőt, Péter sem tapasztalta volna meg a vízen járást. Néha egyszerűen csak át kell élnünk, hogy egy nehéz helyzetből az Isten megment bennünket. Ezt megtapasztalva pedig mi is dicsőítjük az Urat, és azok is, akik ezt végignézik. Valami hasonlót magyarázott Jézus is a születésétől fogva vak ember esetében, mikor azt mondta: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.” (Jn 9,3)

Pál is hajótörést szenvedett, miközben Rómába viték. Mielőtt elindultak, figyelmeztette őrzőjét, hogy nem lesz ennek jó vége, de az őr a kormányosra és a kapitányra hallgatott. Emberileg nézve talán igaza is volt, miért kéne egy sátorkészítő farizeusra hallgatni tengeri időjárás ügyekben. Mégis Pálnak volt igaza, és nagy viharba kerültek. Ilyen részletesen a Bibliában talán sehol nincs megörökítve, hogy milyen nagy volt a vihar és tényleges a veszedelem. Az emberek féltek és rettegtek, a rakományokat kihajigálták, az élelmet megsemmisítették, de így sem sikerül elkerülni a bajt.

Ekkor mit tett Pál, ez a számukra idegen fogoly? Megállt talpig bilincsbbe a félelemtől reszkető legénység előtt a hajó közepén, és ezt mondta:

*„bizakodjatok, mert egy lélek sem
vész el közületek, csak a hajó.
Mert ma éjjel elém állt annak
az Istennek az angyala, akié
vagyok, és akinek szolgállok. Ez
azt mondta: Ne félj, Pál, neked
a császár elé kell állnod, és Isten
neked ajándékozta mindazokat,
akik veled vannak a hajón.
Ezért bizakodjatok, férfiak! Én
hiszek az Istennek, hogy úgy lesz,
ahogyan nekem megmondta.
Egy szigetre kell kivetődnünk.”*
(ApCsel 27,22–26)

Szólta a bizonyágtétel, a megmenekülés jó híre, és Pálnak igaza lett ismét, megmenekültek a pusztulástól, de ami még fontosabb, a lelkük is megmenekült. Érdeemes elgondolkodni azon, hogy Pál is ugyanazt a vihart élte át, mint a többi ember. Ő is hajótörést szenvedett. Isten nem óvta meg egy erőtérrel, ő is ugyanazt élte át, amit az utastársak. Van, hogy Isten hagyja, hogy hajótörést szenvedjünk másokkal együtt, hogy a viharok közepén

„Talán azt mondja Jézus, hogy lapátolj tovább, ha most tényleg ez a dolgod. De talán azt mondja, hogy tedd le egy kicsit a lapátot, és bízz bennem, mert ez nem a te kompetenciád, hogy megoldjad, ezt már bízd rám, és én lecsendesítem a vizet nélküled.”

legyen, aki hirdesse Isten üzenetét. Ez jó alkalom a bizonyágtételre. Ilyenkor Isten helyzetbe hozott minket, és ki kell használnunk ezt a helyzetet. Ha olyan vihar ér bennünket, amelyben hegyen épült város, só és világosság lehetünk, akkor megérthetjük, hogy ez a hajótörés célja, ekkor nem tehetünk mást, Istenre kell mutatnunk.

Akkor, azon a kórházi éjszakán, miközben kétségek közt vergődtem, valamit megértettem ebből. Megértettem, hogy ez a hajótörés azért van az életemben, mert a saját fejem után akartam menni, és a hal gyomrában azért kell hánykolódnom. Isten engem lelkipásztornak hívott el, tudtam, éreztem, de ekkor újra meghallottam a hívását. Megkértem őt, hogy ha ez így van, akkor mutasson nekem egy jelet. Az legyen a jel, hogy hamar felépülök, hogy kijövök innen műtét nélkül. Legyen ez

egyértelmű számomra. Így telt el az az éjszaka, teljesen megadtam magam az Úrnak. Pár óra alvás után arra keltem, hogy újra vért vesznek tőlem. A délutáni vérsüllyedésem eredménye javulást mutatott. Az orvosom nagy mosollyal érkezett a kórtermembe, és azt mondta: „Illés, jók az eredményei, tényleg várjunk azzal a műtéttel, mert ha így gyógyul, akár egy héten belül ki is engedhetjük.” Így is lett, a hét végére már otthon voltam. A testem ugyan gyenge volt, majdnem húsz kilót fogytam, de tudtam, mi a feladatom, és attól a pillanattól kezdve kezdtem készülni a szolgálatra. A BTA elvégzése után a kondorosi körzet hívott meg, hogy legyek a lelkipásztoruk, két éve itt szolgálhatok feleségemmel, *Adriennel*. Mérheterlenül hálás vagyok az én drága Atyámnak azért a hajótörésért.